

OSTRAVAN.CZ

1. Herec Jiří Sedláček: Řadu věcí se snažím tolik neprožívat

16.09.2022 ostravan.cz

Odkaz na originál

Klíčová slova: NDM (7); herec (2); 12; divadla; Divadle; divadlu; moravskoslezského; moravskoslezskému; Národního; Národním; Ostrava; ostravského; Ostravský

Je hercem, který dokáže snad každého rozesmát a zlepšit mu den. Z Jiřího Sedláčka čiší i mimo jeviště pozitivní energie a rozdává úsměvy na všechny strany. S hereckým bardem **Národního divadla moravskoslezského (NDM)** jsme si povídali o víře, kilech navíc v herecké profesi, ale také jsme nakoukli více do soukromí tohoto oblíbeného ostravského kumštýře.

Zvětšit obrázek

Ostravský herec Jiří Sedláček.

Foto: archiv

Jste Ostravák jako poleno. Umíte si představit, že byste žil jinde?

Jediné místo kromě Ostravy, které si umím představit pro život, je u nás na chaloupce, kde trávím s rodinou volný čas, kterého nebývá hodně. Umím si představit, že se tam odeberu na důchod, ale jinak mám Ostravu rád, i když si myslím, že je trochu jako macecha. Má své krásné chvíle, umí se nalíčit a hezky obléct, ale zároveň umí být nespravedlivá a dát pořádnou táfku. Ostrava je prostě drsná, ale uvnitř ní bije železná a lidská srdce. Tu lidskost dělají právě lidé, kteří tady žijí. Považuji se za velkého **ostravského** patriota.

Národním divadlu moravskoslezskému jste věrný od roku 1987 s jistou přestávkou v Divadle loutek. Nepřipadáte si tam už jako inventář?

Ano, správně! Data po mně nechtějte, ale z Divadla loutek mě před lety oslovil tehdejší umělecký šéf Petr Nosálek, který byl známý tím, že dělá fúze. Tedy propojoval na jevišti loutky a klasické herce. Tehdy chtěl udělat ryze činoherní představení o Ježíši Kristovi, tak mě oslovil, protože jsem měl dlouhé vlasy a byl jsem už v té době věřící. Ono to šlo, protože jsem tenkrát vážil nějakých 72 kilo. Byla to pro mě velká výzva. Začal jsem tak v loutkáči hostovat, až jsem tam zůstal osm let, ale jinak kromě hostování třeba v Olomouci nebo v Českém Těšíně jsem věrný **NDM**. A jestli si připadám jako tamní inventář? Je pravda, že jakmile někteří starší herci začnou vzpomínat, tak si uvědomuju, že snad u všech historek jsem byl přítomen nebo se mě dokonce přímo týkají, takže asi už jsem tak trochu inventář. (smích)

Jiří Sedláček jako Ježíš Kristus. (Foto: Divadlo loutek **Ostrava**)

Nejste jen **herec**, ale také muzikant, textař, scénárista nebo dabér. Jste prostě multitalentovaný umělec. Je to ale něčím vykoupeno? Myslím tím, že třeba neumíte přitlouct poličku.

(smích)... O mně je známo, že jsem původně kluk z paneláku, a je pravdou, že jsem se řadu věcí učil za pochodu a zdokonaluji se! Hodně mě k tomu přinutila právě ta chaloupka, kde jsem smontoval všechnen nábytek. Představte si, že jsem dokonce sám zapojoval světla. Myslím si po těch letech, že už některé věci zvládnou. Moje žena by možná řekla, že je to vykoupeno tím, že jsem bordelář, ale já bych spíše řekl, že jsem hromádkář. Když totiž jedeme s divadlem někam na zájezd, tak mám na hotelu nádherně uklizeno. Doma je to někdy trochu chaos právě kvůli tomu, že mám hodně věcí. Sbíráám dýmky nebo knížky a vinyly, sbírám ale taky autíčka. Víte, já jsem v podstatě malé děcko. Za ten život se toho nasbírá docela hodně. Bohužel si k těm věcem pěstuji vztah. Víím, že by se to nemělo, ale mám to tak. Jsou to takové malé radosti. Pak taky až nezdravě ponocuju. Pokud nemám druhý den dopolední zkoušku v divadle, tak jsem schopný jít spát mezi druhou až čtvrtou hodinou ranní, ale je to tím, že si chceme udělat hezký večer s manželkou nebo i dcerou, která s námi ještě žije, potřebujeme si něco říct. Jakmile jdou spát, tak potom teprve já začínám fungovat, otevřu si k tomu třeba víno a v tom klidu noci tvořím.

Působíte pozitivním dojmem a s úsměvem od ucha k uchu bavíte diváky v hledišti mnoha humornými rolemi, které si vás v podstatě hledají samy. Nejste ale tak trošku smutným klaunem?

Kdyby byl člověk skutečně 24 hodin denně roztěmený, tak by to nebylo normální. Není to pochopitelně tak, že bych se tlemil hned, co rozlepím oči. Manželka mi sice říká, že se směju ze spaní, ale to je tím, že se mi někdy zdají šílené cypoviny. To víte, že vnímám všechno, co se kolem nás děje, vnímám taky to, jak stárnou moji rodiče. Někdy se člověk na chvíli zastaví a má tendence rekapitulovat svůj život. Nebudu zapírat, mám také svoje smuténky jako každý, ale taky víím, že řadu věcí na světě prostě nezměním. Na druhou stranu jsem hrozně rád, že právě já mohu být pro své okolí pozitivním člověkem. Není to tím, že bych si ráno lupnul

nějaký prášek, který by mi roztáhnul hubu od ucha k uchu. Pokud ale působím na lidi pozitivně, tak je to hezké, protože jim samotným to může dodávat sílu.

Z inscenace Habaďůra. (Foto: **NDM**)

Všeobecně známý je taky fakt, že jste věřící člověk. Víra je ve vašem životě tak důležitá, že jste v jednu dobu uvažoval o tom, že seknete s herectvím. Jak do vašeho života víra vstoupila?

Vždycky jsem byl přesvědčený, že existuje něco mezi nebem a zemí, i když jsem to nedokázal pojmenovat. Potkal jsem se s jedním bývalým spolužákem z gymnázia, který byl u Svědků Jehovových. Jak oni to umí, tak mi začal ty své věci vyprávět, a mně většina toho, co povídal, připadala logická. Dokonce jsem přemýšlel, že se k nim přidám, tak moc se mi ty myšlenky zamlouvaly. Pak jsem o tom hovořil s jedním kolegou v divadle, který je klasický křesťan. Sice se mi smál kvůli té myšlence, že bych se ke Svědkům chtěl přidat, ale nic mi nevymlouval, říkal, že je důležité zajímat se o víru. Ukázal mi tedy několik míst v Bibli, protože věděl, jak Svědkové Jehovovi fungují. Začal jsem mít potom v hlavě velký zmatek, protože něco hlásali Svědci, něco bylo zaneseno v Bibli, tak právě ten herecký kolega mi poradil, abych vyzkoušel, co mi nejvíc vnese klid do duše, a toho se držel. Postupem času jsem tedy zjistil, co je pro mě nejlepší a taky to, že Svědkové Jehovovi to dělají šikovně, oni sice nelžou, ale je to jakási jejich pokřivená pravda, což je kolikrát horší než lež. Začal jsem tedy věřit v Ježíše Krista, ale postupem let jsem cítil, že jsem nějakým způsobem vnitřně omezen. Proto jsem pootevřel další okýnka a začal jsem se zajímat i o další učení jako je třeba buddhismus. Zajímavé na tom je, že mě ty myšlenky vlastně více a více utvrzovaly v mé křesťanské víře a pomáhaly mi ucelit si můj světonázor, protože si беру z daného učení to, co se mi lidově řečeno hodí do krámu. Třeba ze zenu jsem si vzal právě to, že člověk by měl mít určitý nadhled a nebrat úplně vše bytostně vážně, což je přece skutečnost, která nemůže vadit žádnému náboženství. Chci tím říct, že není potřeba něco fanaticky následovat. Sám o sobě říkám, že jsem zenový křesťan.

Máte šest dětí. Mnozí jsou herci. Rozmlouvali jste jim doma dráhu kumštýře?

Ano, s manželkou jsme všechny naše děti odrazovali, přesto máme čtyři herce, jeden už dokonce začal režírovat. Můj syn Ivo, který je taky hercem, si dokonce vzal za manželku jednu slovinskou herečku. Naše rodina vůbec začala být hodně mezinárodní, protože snachy jsou Slovinka, Slovenka, Mexičanka a také Gorolka. A dcera chodí s Pražákem (smích)... Jak jsem řekl, odrazovali jsme je, ale bylo to marné. Ten talent si holt svou cestičku najde. Je dobře, že si šli za svým. Teď jsme s manželkou pyšní, protože jsou všichni moc šikovní.

Prší to na nás ze všech stran, že v kurzu jsou lidé štíhli, atletičtí, bez gramu tuku apod. Vy jste kus chlapa, tak by mě zajímalo, jestli jste měl někdy těžkosti třeba s nějakým režisérem, že vás třeba nechtěl obsadit kvůli tomu, jak vypadáte.

Spíše jsem zažíval opačný extrém, kdy jsem dostával a dostávám role, které vůbec nesouvisí s tím, jak vypadám. Já se totiž nezdám, ale i s tím velkým břichem se hýbat umím (smích)... Vždycky se samozřejmě najde někdo, kdo se zeptá, jestli nechci zhubnout nebo něco podobného. Divadlo má ale odrážet společnost, ve které žijeme, a v ní přece jsou i tlustí lidé. Proč by tedy nemohl být na jevišti tlustý herec? Naopak to může dodat někomu odvahu a naději, že se za sebe nemusí stydět a může něco v životě dokázat.

Jako Bejby v inscenaci Šakalí léta. (Foto: **NDM**)

K tomu, na co se ptáte, se váže úžasná historka, když jsme v **NDM** dělali Šakalí léta a já jsem dostal roli Bejbyho. Na jednu z generálek se přijel podívat dokonce Ivan Hlas. O Bejbym se tam nějakou dobu jen mluví, než vyleze na jeviště. Já vylezl, teď Bejby měl být celý v červeném od hlavy až k patě, takže jsem vypadal jako černobylské rajče. Jak mě Ivan Hlas viděl, tak se schoulil do klubíčka a nechápal, co se to děje. Po představení za mnou přišel, aby se mi omluvil, protože se na začátku prý zděsil, komu tu roli dali, ale potom byl nadšený. A aby toho nebylo málo, tak dodal, že když se to mělo natáčet jako film, tak byl jedním z těch, kteří protestovali, aby Bejbyho hrál Martin Dejdar, protože i on mu připadal na tu roli moc tlustý (smích)... Když to ale vezmu více vážně, tak já bych pochopitelně mohl zhubnout, ale nejsem o tom vnitřně přesvědčen, protože takové hubnutí není na zkoušku. Je to o tom, že musíte změnit svoje návyky a některých věcí se třeba vzdát do konce života. Pokud tomu tak není, přijde skoro zákonitě jo-jo efekt jako hrom. Některé věci si samozřejmě hlídám i já a držím je na uzdě, ale není to taková ta radikální změna.

Dobře, tak zvenčí od režisérů či uměleckého šéfa to nepřišlo, ale neříkal jste si někdy sám po přečtení textu a požadavků, že něco z toho nemůžete zvládnout?

Takových momentů přišlo dost, ale ani ne tak kvůli váze. Když jsem slyšel třeba úvodní píseň v muzikálu Donaha!, tak jsem nevěřil, že to někdy vyzpívám. Mě osobně v divadle výzvy motivují a baví. Když vím, že v inscenaci bude nějaká věc, která by mohla dělat problémy, tak se na ni musím připravit. Dokonce jsem hostoval v baletu Don Quijote, kde jsem dělal takovou baletní pantomimu a měl jsem tam asi čtyři zvedačky. Loni jsem to třeba kvůli vyhrželé ploténce hrát nemohl, byť kolegyně, kterou jsem měl zvedat, byla velmi drobounká a štíhlá. Musela se tedy místo mě najít alternace, ale to už třeba přisuzuji taky věku, protože mám svoje léta. Ostatně zmíněný muzikál Donaha! hraje od roku 2011, teď v říjnu to zase rozjedeme a uvidíme, jestli zvládnou všechno jako před jedenácti lety. (smích)

Před několika lety jste prodělal infarkt. Změnil nějak váš pohled na hereckou profesi a na život?

Určitě! Na začátku byl jednoznačně strach. Člověk potom začne o sebe více dbát. Postupem let ale člověku trochu otrne. Určitě se

stalo to, že jsem přestal řadu věcí prožívat. Často se mě někdo ptá, jestli mám vysněnou roli. Nemám, protože беру věci tak, jak přijdou. Snažím se nenervovat a upínám se spíše na věci, které mají smysl, nejvíce určitě na rodinu. Užívám si třeba chvíly s manželkou, kdy jsme sami, protože jich tolik není. Máme šest dětí a devět vnoučat, takže kdo by se divil. (smích)

Pocítujete tedy ještě někdy trému před vystoupením?

Trémista jsem v podstatě před každým představením. Jakmile to začne, tak tréma postupně opadne. Je to spíše taková vnitřní potřeba a zodpovědnost, abych nezklamal diváky a odvedl dobrou práci.

Jako Klubko v inscenaci Sen noci svatojánské. (Foto: Kamil Hauptmann)

Když máte úplně volno a chcete si odpočinout od umění, co děláte?

Přiznám se, že jsem velký spáč (smích)...Když nemusím vstávat na zkoušku, jsem někdy schopen spát do dvanácti, ale ono to není moc praktické pro rodinný život, takže to omezují. Hodně volna zabírá chaloupka a zahrada. Rád chodím do lesa na houby, ale miluju taky uklidňující procházky do přírody s naším pejskem.

Co vás dokáže v divadle rozhodit?

Některé věci v **NDM** schválně neděláme, protože by z toho konflikt možná mohl být. Myslím tím, že neřešíme třeba politiku, protože se v tom logicky všichni neshodneme (smích)... Někdy si navzájem řekneme, že jsme to na jevišti přehnali s nějakým nezapadlým fórem, který tam neměl být. To se přiznám, že schytávám někdy od kolegů hlavně já. Někdo má snížený práh bolesti, já mám snížený práh soudnosti. Udělám takhle nějaký vtípek, který se úplně nechytne, a po představení mi kolega řekne, slyšels to ticho? Já na to ale odpovím, že ticho léčí, takže jsem vlastně léčitel. Někdy je to prostě z mé strany sebebavizmus (smích)

V čem kromě těch stálic **NDM** se na vás mohou diváci těšit?

Velkou roli bych měl mít v Hoří, má panenka, což by měla být adaptace toho známého filmu. Bude to režírovat Tomáš Svoboda, který s námi dělal i Goldoniho po ostravsku, takže na to se moc těším a myslím, že by to mohla být pecka. Taky jsem si říkal, že kdyby bylo více času, tak bych mohl v našem **Divadle "12"** oprášit takový svůj pořad, kde jsem hrál svoje písničky, říkal svoje bláznivinky a v druhé půlce jsem měl nějakého zajímavého hosta.

Na závěr moje klasická otázka. Kým by byl Jiří Sedláček, kdyby nebyl hercem?

To by mě taky zajímalo (smích)... Mě se na to ptala už i žena, že prý co bych dělal, kdyby vůbec nebyl kumšt a zavřeli by všechna divadla. Asi bych nevyhledával nějakou manuální práci, možná bych byl knihkupcem nebo bych prodával céděčka. Určitě bych volil něco spíše vevnitř než venku a něco, kde bych více uplatnil hlavu než svaly.

[« zpět na začátek](#)